

ISUS KRIST

fra Lazar Perica

ma li zahvalnije teme za pisanje! Pisati o Onomu kome dugujemo svoj život, o Onomu prema kojemu težimo svim svojim bićem, o Onomu koji teče našim žilama, koji struji svojim Duhom Svetim kroz nas i vodi nas beskrajnoj sreći zajedništva s Bogom Ocem Stvoriteljem, o Drugoj osobi Presvetoga Trojstva, Logosu, Onomu u kojemu, po kojemu i radi kojega sve postoji, o Njemu koji je „radi nas ljudi i radi našega spasenja postao čovjekom“, postao jedan od nas. To ime nosi u sebi neistraživa, neiscrpna, uvijek nova i besmrtna bogatstva dušama i tijelima, nama samima.

Često znam izjaviti kako bi vjerovao u Isusa i da nije Bog, da bi vjerovao u takvog čovjeka. Boljeg ne znam! Ne govorim zbog sumnje u Isusovo božanstvo, s tim problema nemam. Svjestan sam i da Isus nije bio oženjen, što bi bilo za očekivati, ili pak toga da se nije previše osvrtao na rodbinske veze. Imam u vidu Njegovo poslanje. Govorim napose gledajući ga

kao čovjeka koji umire za ljubav! Umire, i to za sve. Pavao kaže: „Zbilja, jedva bi tko za pravedna umro; možda bi se za dobra tko i odvažio umrijeti.“ (Rim 5, 7).

Mnogi, napose mladi, uzimaju sebi za uzore, ideale, nekakve super - junake. Obično su to osobe neobičnih sposobnosti, silne snage, vještina, nadljudi, heroji. Ako bi usporedili Kristov lik s tim nestvarnim filmskim ili knjiškim junacima, primijetili bi jednu bitnu razliku. Gotovo svaki od ovih junaka ne ustručava se upotrijebiti silu u slučaju „potrebe“ ili nekog višeg dobra. Odobravamo, radujemo se, kao da bismo i sami isto učinili kad bi bili u mogućnosti. Naprotiv, Isus Krist čovjek je mira. On je onaj koji je došao objaviti Očevu ljubav i pokazati nam Put (samoga sebe) do beskrajne sreće u zajedništvu s Ocem u Vječnosti. No, svijet ne prihvaća takvu vrstu junaka i ima problema s poimanjem i življenjem ljubavi. U njemu kao da vlada „zakon jačega“, selekcije, uništavajuće zatvorenosti u pohlepne, gramzive, pohotne, tamne predjele naših bića u kojima nema mjesta za drugoga.

Isus je onaj koji se posve, bez pridržaja, daje za druge. Ne da bi ispao netko velik, važan, cijenjen u ljudskim očima. Takav je, čista ljubav, podložan Ocu koji je naš Stvoritelj i do kraja poslušan. Jedno dijete, kad su ga upitali što je ljubav, odgovorilo je: „ Isus je mogao sići s križa, ali nije“.

Učiniti da slijepi od rođenja progledaju, hromi hodaju, teško opterećenima donijeti nadu, vratiti zalutale na pravi put, grješniku

obrisati suze i povratiti dostojanstvo, mrtvoga vratiti u život, ljubiti svako stvorenje, dati samoga sebe i za one koji te smatraju svojim neprijateljem, LJUBAVLJU POBIJEDITI SVE! Kakav junak! Vrijedan divljenja, vrijedan nasljedovanja! Stvaran je i čeka da mu otvoriš vrata svoga srca. Nije nametljiv, ne traži svoje, velikodušan je, dobrotiv, ne hvasta se, nije nepristojan, ne pamti zlo, raduje se istini, sve pokriva, sve podnosi, nikad ne prestaje (Usp. Kor 13, 1-13).

Što prigovoriti takvoj osobi? Njemu koji je spreman ići do kraja, dati svoj život za ono što vjeruje, koji ljubi iznad svakoga razloga?! Sluga je mogao samo šutjeti kad ga je Isus upitao: „Ako li sam krivo govorio, dokaži da je krivo! Ako li pravo, zašto me udaraš?“ (Iv 18, 23).

Veliki svećenik

Isus Krist, savršena je žrtva pomirnice za naše grijeha. Na predivan način o tome govori autor poslanice Hebrejima. Isus je prikazan kao Veliki svećenik u redu Melkisedekovu (usp. Ps 110). Nije kao čovjek mogao biti Veliki svećenik zbog rodbinske linije koja mu je to onemogućavala. Jednako je vrijedilo i za Melkisedeka, kralja šalemskog, koji je „bez oca, bez majke, bez rodoslovlja“ (Heb, 7, 3), koji je „svećenik Boga Svevišnjega“ (Post 14, 18), od kojega čak Abraham prima blagoslov i kojemu Abraham daje desetinu od svega. Dokaz je da Bog odabire koga hoće jer mu se tako svidjelo. Isus je savršeni svećenik „ po redu Melkisedekovu“ (Ps 110, 4), ovjerovljen od Boga i ljudi s kojima je u svemu solidaran. Nije odvojen od drugih (hebrejski izraz *kohen*, *k'h'n* , za svećenika - u slobodnom prijevodu: stajati pred Bogom), nego je naprotiv nama u svemu sličan osim u grijehu. Živio je, djelovao, dijelio sudbinu ljudskoga roda, trpio i umro. Bog ga je „patnjama učinio savršeni“ (Heb 2, 10). Jedini je most između Boga i čovjeka. Do kraja predan Ocu

u poslušnosti. Svećenik je, žrtva i hram. Upravo na osnovi savršenstva njegove jedincate žrtve, u kojoj je Isus prinio sama sebe za nas kao čisti Jaganjac, temelji se naše svećeništvo i uopće sakrament Euharistije. Pozvani smo postati dionici ove žrtve, preobraziti vlastite živote po uzoru na Krista. Bogu se predati, da bi imali udjela u Kristovu životu.

Ovo traži veliku vjeru koja je danas, nažalost, sve više u krizi. Svakako je lakše žrtvovati tele ili dva golubića nego vlastitu oholost, sebičnost, pohlepu, gramzivost, požudu.

Svakako je lakše okriviti Boga i druge ljude za naše životno stanje nego „rasparati“ svoje srce pred jedinom Istinom, koja je dala život za nas i zbog nas.

„Jedan je Bog, jedan je posrednik između Boga i ljudi, čovjek Isus Krist, koji samoga sebe dade kao otkup za sve.“ (1Tim, 2, 5-6).

Želim nam svima da u to istinski povjerujemo!